

עין משפט
גזר מצוה

קנב:

שואל פרק שלשה ועשרים שבת

מסורת הש"ס

2 א סנה עין דקנב כ:

תורה אור השלם

- 1 אך בשור עליו יכאב ונפשו עליו האכיל
- 2 והשם העקב על הארץ כשהיה הרוח טוב אל האלחים אשר נתנה קהלה זכ
- 3 יבוא שלום וישו על משכבותיהם וירך נכחיה
- 4 והקם ארם לירדף ולבקש את נפשו ויהיה נפש ארמי צורח בירוד החיים את יי אלצהו ואת נפש אבויו יקלענה בתוך כנ הקלע
- 5 אק שלום אמר יי לרשעים ישירוהו כח ככ
- 6 כשיש לב טרפא וירקב עצמות קאנה
- 7 וידעתם כי אני יי בפתחי את קברותיהם ובהלתי אתכם מקברותיהם עמי
- 8 בועט אפך האבל להם עד שיקן אל הנדחה כי מטנה לקחה כי עפר אהא ואל עפר תשוב
- 9 בראשית ט ג

רב נסים גאון

אלו ראו נפטרין לרוחם הללו יש להן נטות והללו אין להן נטות. ובהם כל ישראל יש להם חלק ונפטרין וכן דור נפטרין ארץ יתקן אותו מלאך שהוא מונה על הרוחות ודבר שמו, וברכתי אותי במכות. כליקין טואר ארם

עד שיסתם הגולל. כל מקום מפרש רש"י דגולל הוא כסוי ארונות דופק שם כמו חמיכה גופה מיהו סימן אי דלדפקא אי דאטמא דפרק אלו מלאיות וכו' דף כג:). סנקרא דופק לפי שהגשמה דופקת ואין נראה לר"ת מדאמר בנצרות פרק מי שמנו דף יב: יס) מלגים היינו ע"ג ארונות לקראת מלכי אומות העולם ואי ארון היינו גולל דופק היאך היו מלגין עליו והלא גולל דופק מטמאין צהל כדאמר בתולין דפרק העור והרוטב ודף קט:). גולל דופק מטמא כנגע וצבאל ואינו מטמא כמש"ל ועוד דאמר בעירובין דף טו:). כל דבר שיש בו רוח חיים אין עושין אותו לא גולל לקבר ולא דופק למוכה ולא לחי למנוי ואי כפי הקונט' וכי דרך לעשות כסוי ארון מבעלי חיים ועוד דפרק בהמה המקשה (חולין עג:). מרכיני (וי דופק דמטמא מדמכיב על פי השדה ופי' הקונט'ם הוא מונע דקרקע דהיינו ארון ולא על פי השדה ועוד דמן נמש' אהל'ת צפ"ב (מטה ד) דופק דופקים טעור ואי כפירוש הקונט'רם וכי דרך להניח שני קרשים מימין המת ופירש ר"ת דגולל היינו און גדולה שעל ארונות של מת שקרין מצבה וגוללין אותה עם הקרובין לפימין ולשון גולל נופל בצאן כדמכיב (נראשית טו) וגללו את האנן וגולל און אלו משבו (משל' טו) ודופק הס שמי אכני' שנתמין (י) אהת לראשו ואתה לרגליו לניין ופסמים שעדיין האנן אינה מוכנת לשום שם ונתמין שם בהמה או שום דבר לפימין עד שימלאו און והיינו דמן בעירובין דף טו:). דבר שיש בו רוח חיים אין עושין בו' ובההיא דמלגין היינו ע"ג ארונות שלא היה שם לא גולל ולא דופק ומתמת המת לא היינו מיטמא'ים כדמפיש התם שהיה ברוב ארונות (י) חל טפא ומרכיני נמי שפיר גולל דופק מעל פי השדה והא דקאמר דופק דופקים פעמים שמיחיס הגולל ע"ג שמי אכני' ועוד מימין לראש הגולל און אהת ולסופו און אהת ולא תקשה לרי' יהושע דאמר דפרק קמא דמטות (דף ז: יס) מלימית חל אכילות משיסתס הגולל נמקום שאין גולל מתי חל די"ל מכי אהדרי אפיהו מקנרא דלאמר דמו"ק (ד' גג) בהנתי דלא אולו בתר שכבא מנו מכי אהדרי אפיהו ויש דוחין ראהי של ר"ת דמאי דמייתי ראהי דמדלגין היינו אף על פי שהגולל מטמא צהל' מ"מ יכולין היינו ללג ולטמא עצמנו בגולל דהא מנאל' כל טומאה שאין המיר מגלה עליה אין כהן מזהיר עליו וגולל דופק אין המיר מגלה עליהו דמתן כמסקת מיר פרק כ"ג (דף טז) ואמר ר"ת דמששתא התיא דמשכת שמתות דהא הש"ס ערוך דרביעית דס אין המיר מגלה כמיה דוכתי' דמשבט לכו ופסילי הויא מתרחתא אכתי היאך מדלגין הלא מתמת המת הוי מיטמא'יס והגולל דופק לא הוי חולצין ומה שהביא לחיה מעירובין יש דוחין דאע"פ שאין רגילות לעשות כסוי ארון מבעלי חיים כמה דכריס אשכתן דלא שכימי ומיירי צהו הש"ס להראות לנו דרין ודרשו וקבל שכל דאמר'י' צבהמה המקשה (חולין דף עג:). בלעמי חולדה והוליאמו והכניסמו והקיאמו וילא מלאמי מהו הדניק שני רחמיה וילא מיה ונכנס ליה מהו דפרק ארץ כפי יהודה שמי אכני' גדולות עשאון גולל לקבר המאהיל על גבי שנייה טעור מפני שיש לעומה דרך שמה' ומה דרך שמה' איך לפירוש ר"ת ובערוך פירש צענין אחר בצעך גלל וכפירושו יתכן מה שנתוספתא' וכתמתי

כל יומא. ז' ימי אכילות: גולל. הוא כסוי שנמטם על ארונות: ונפשו עליו האכל. כל זמן שיש לו בשר יש לו נפש עד חיות להנין: וישבו הספר. גופו קרוי עפר ומששז אל הארץ כשהימיר מיד הרוח וישבו שאין בו רוח עוד: אשר נפנה. קרא יתירא הוא לירש הוא וזהו שמשגינה אליו כמה שנתנה לך נקיים כלי עון: כלי ינאנו לאויר. להלנינו אף זו תיתנן תחת כסא הכבוד: לכובס. ללגן. אף זו לניהנס לזורפה סס: צניס האסוריס. נחשך בלא אורה ושליה: כף הקלע. רחב הרצועה שנתן האנן למוכה לקלע עשויה כעין כף: צלורו פסיס וכו'. את ה' אלהיך עמו צכסאו: וזממאו. כמו זוממא דפרחלא (לשיל דף נא:). חנצויות צניס הסוכר: אלו ואלו. רשעים ובינונים: דומה. מלאך הממונה על הרוחות: דהו עפרא. אפילו לדיקוס דרקבוס ונעשים אפרט': קפולא. מופרסי: נחר כהו (י) רכי אהלי. שהיה נקבר שם: דלא ידענא ליה. ואינו חש לכרוי: מי שיש לו קנאה. ותחרות על דבריו: עלמטו מרקייסי. ועליו נאמר וישבו אל העפר: ליקוס מר לגווים (י). יבא אדוני לניס: כפסתי. בהעלותי. עד שעלנו הקדוש ברוך הוא מקברותינו אין לנו ראוב לעלות: והא כיבא לנמיר דרשעים למודיייה דכל קללותיו של אהי"ר כל דוחיו שין דהן: אובא עמיא. צעל אוב שמתמש בעלמות. טמאי בלשון ארמי עלמות וכן פירש רל' הלי צפירושו של טהרות"י בית שהוא מלא עמיה מלא עלמותי: בניגרא. כן קורין למכספות של אוב בלשון ארמי: אם

(א) ומפסיס לבו יומא כו: סנהדרין ג: ממונת מהי ק"ל. (ב) וצ"ל את ה' אלהיך על כו"ו. (ג) וזממת וזממת שאלמנה שאלמנה יתא נשכ טו י"ב דדיק מלא אהרה יקלענה כפף הקלע ואמר נתן קף הקלע תשפת שתיח מטיבס וכתיבס בתוך קף הקלע יתיה יתיה ממני ומלאך המלאך חבלה מקלע אחיה רשעיה לבלן לבלן ויהי לשון זממות. (ד) נ"י רש"ל לא שמעת כן מפי' רש"י שפי' שכן מסויס ונ"י ז' חזן תפיס' ואלו מלא נ"י מו' מלא נ"י רש"י חזן כן מ"כ (ט) מ"ז (נא). (ו) ונ"י מירישו צפ"י ענין פת דיה מרז'. (ז) וצ"ל את דיקוריהו יפסלתי אחס כתיבתיס מפי דהא ע"י. ימה חזן מפרש"י דיה פסתי כתיבתי' עד שעלנו יס"י. (ח) וכתין ערך צנעול מ"י כתיבתי'. (ט) כתיבתי: שמה. (י) ואלמות מ"ז מ"ג. (יא) דהא רש"י נכסות ט"ו דיה אהלי. (יב) וצמס שמתו מיר הלי כ"ה ע"ס. (יג) דף ג"ו. (יד) וישיב' תיפסות נכסות י"ז: דיה מלגין ומתים מוחי כו. דיה ואלו ומת' מבינות ד: דיה עד ומת' סנהדרין פ"ד הל' דיה משתיתק.

הגהות הב"ח

(א) נ"י אובא פטמלא. ר"י נלמרא וי' סנהדרין: (ב) רש"י דיה נחר ט"ו בער דבר רי' אהלי: (ג) י"ה ליקוס מר לנייה דבימות יס"ל (ד) רש"י דיה עד שיפסות וכו' מרכיני גולל דופק דמטמא: (ה) באר' שמתין אהת להלפי. ר"י מ"י להלפי ולגלבו של גולל יגן הוא תוספתא פ"ק דמטות דף ד' ע"ג דפרק מי שמתו ברוקט' י"ז: (ז) באר' בריב' דתוס' שיהא חלל טפא:

גליון הש"ס

נב"י דף נוסף של הש"ס הוא אשר אין שלום אשר אחרי מלך: שם כל י"ב שיש לו טעם בלבו. ע"י כ"ג דף ח' ב"ה תוס' דיה טעמ:

רבינו חננאל

כתיבה שם ידו עליו מלשון נחשמה:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones